

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **R. E. K.**, zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2022, č. j. 114 A 2/2022 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Vratislava Polky, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2022, č. j. MV-19207-4/SO-2022, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 3. 12. 2021, č. j. OAM-17583-10/TP-2021, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným

rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podanou podle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť pro vyhovění žádosti neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žádost byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 24. 5. 2022, č. j. 114 A 2/2022 – 41, žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[3] Předmětem sporu a podstatou žalobních námitek byla otázka, zda byly dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo možné žalobkyni vydat povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Za tyto důvody žalobkyně považovala okolnost, že zde žije již delší dobu, plně se integrovala do české společnosti a žije zde rovněž celá její rodina (manžel a tři synové). Vazby na zemi původu jsou u ní přerušené. Pokud by žádala o jiné pobytové oprávnění, musela by za účelem podání žádosti vycestovat zpět do vlasti, čímž by bylo nepřiměřeně zasaženo do jejího rodinného a soukromého života.

[4] Krajský soud se předně neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Správní orgány se věnovaly důvodům, které žalobkyně považovala za hodné zvláštního zřetele pro vyhovění její žádosti, a posoudily též přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně. Dále podotkl, že v případě důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí jít o mimořádné okolnosti, které svou naléhavostí odůvodňují udělení nejvyššího pobytového oprávnění. Bylo přitom na žalobkyni, aby takové důvody přesvědčivě tvrdila a doložila. To se však nestalo. Žalobkyně podle krajského soudu pouze obecně uváděla, že má na území ČR rodinné příslušníky, tato skutečnost ovšem není sama o sobě důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu výše citovaného ustanovení.

[5] Krajský soud k tomu doplnil, že dva starší synové žalobkyně jsou již zletilí a nežijí s žalobkyní a jejím manželem ve společné domácnosti. Nejmladšímu synovi je 14 let, není tedy ve věku, kdy by byl závislý na osobní každodenní péči rodičů. Žádné zvláštní okolnosti (například nepříznivý zdravotní stav), z nichž by bylo možné dovodit závislost syna na žalobkyni, tato ani netvrdila. O nejmladšího syna bude schopen se postarat manžel žalobkyně, a to i materiálně, neboť právě on vykonává v ČR výdělečnou činnost. Krajský soud uvedl, že nelze bagatelizovat citové vazby žalobkyně na její rodinu, avšak takové vazby lze objektivně předpokládat u každé matky a manželky. Rodinné vazby v ČR proto nelze bez dalšího pokládat za mimořádnou okolnost odůvodňující udělení povolení k trvalému pobytu a v tomto směru se soud ztotožnil se závěry správních orgánů. Krajský soud taktéž souhlasil s názorem správních orgánů, podle nějž ani nutnost vycestovat do země původu za účelem podání žádosti o nižší typ pobytového oprávnění (dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny) takovou mimořádnou okolnost nepředstavuje. Žalobkyně ostatně ani netvrdila, že by jí v podání takové žádosti bránily nějaké konkrétní překážky, nebo že by v domovském státě nemohla po určitou dobu pobývat. Odloučení od rodiny by bylo pouze dočasné. Nadto zastupitelský úřad může v odůvodněném případě od povinnosti osobního podání žádosti v zemi původu upustit.

[6] Závěrem se krajský soud neztotožnil s námitkou nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to s odkazem na argumentaci rekapitulovanou výše. Námitky žalobkyně se v tomto ohledu překrývaly s vymezením důvodů hodných zvláštního zřetele. Dále připomněl, že výsledkem řízení o žádosti rodiče nezletilého o vydání povolení k trvalému pobytu není rozhodnutí, které přímo zasahuje do právního postavení dítěte, ale které má na dítě toliko zprostředkovaný dopad. V daném případě tedy bylo povinností žalobkyně tvrdit a prokázat, jakou konkrétní rodičovskou péči její nezletilý syn vyžaduje, a jakým způsobem by se jej dotklo jejich odloučení, a to tím spíše, když je nezletilému synovi už 14 let. Jelikož žalobkyně žádné specifické okolnosti jejího vztahu k nezletilému synovi neuvedla, lze hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života provedené žalovanou považovat za dostatečné.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Úvodem opakuje důvody, které jí vedly k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, a popisuje svou rodinnou situaci. Na území ČR žije dlouhou dobu, přičemž k délce pobytu se přidávají další významné okolnosti, které její situaci činí mimořádnou. Za ty stěžovatelka považuje to, že celá její rodina žije v ČR. Její děti potřebují jak materiální, tak citovou péči matky. Manžel stěžovatelky je velmi pracovně vytížen a sám péči o děti nezvládne. Odjezd do Libanonu za účelem podání jiné žádosti o pobytové oprávnění si vyžádá odloučení stěžovatelky od rodiny přinejmenším po dobu šesti až dvanácti měsíců. Též bude pro celou rodinu představovat značné finanční náklady. Stěžovatelka je přesvědčena, že zájem na zachování celistvosti rodiny, nejlepší zájem dítěte, realizace manželství či zájem na výchově a péči o děti je možné považovat za důvod, který je hodný zvláštního zřetele. Neudělením požadovaného pobytového oprávnění navíc dojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatelky a jejích rodinných příslušníků. Dále uvádí výtky proti postupu správních orgánů, které se podle ní dostatečně nevypořádaly s její argumentací a s otázkou přiměřenosti neudělení povolení k trvalému pobytu.

[9] Namítá též, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud opomněl přihlížet k zájmům rodinných příslušníků stěžovatelky a dostatečně neposoudil její situaci a hrozící dopady do rodinného života v případě jejího vycestování.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na předložený správní spis a uvedla, že souhlasí se závěry krajského soudu.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí správního orgánu v rozsahu přezkumu provedeného již krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto pouze posouzení, zda rozhodnutí krajského soudu v kontextu námitek uvedených v kasační stížnosti z pohledu zákona obstojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční; obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti tak logicky předurčují rozsah a podrobnost rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Je nutné také upozornit, že kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 – 95, a ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 – 20, všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz; či usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21, dostupné na https://nalus.usoud.cz).

[14] Ve světle uvedeného je podstatné, že stěžovatelka v převážné části kasační stížnosti (viz odstavec [8] výše) toliko opakuje svou žalobní argumentaci. Tato tvrzení jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu (v nichž stěžovatelka obdržela odpověď na uplatněné žalobní body) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů (srovnej rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 3 Azs 345/2017 – 36). Obecný nesouhlas s posouzením věci ze strany krajského soudu, prezentovaný až v závěru kasační stížnosti (viz str. 4 doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 8. 2022), přitom není možné (pro jeho nekonkrétnost) vůbec považovat za kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej např. rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[15] Z tohoto důvodu se tedy Nejvyšší správní soud danou částí kasační stížnosti dále nezabýval a pouze nad rámec tohoto nutného odůvodnění podotýká, že krajský soud v rozsudku srozumitelně vysvětlil, proč ve shodě se správními orgány nepovažoval stěžovatelčiny argumenty za důvody hodné zvláštního zřetele vedoucí k vyhovění žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu na území ČR (viz zejména odstavce 19 až 24 napadeného rozsudku). Poukázal přitom na to, že stěžovatelka toliko obecně popsala svou rodinnou situaci, svá tvrzení (například o pracovním vytížení manžela) ničím nedoložila a neuvedla žádné zvláštní nebo výjimečné okolnosti, které by mohly vést k závěru, že se její rodinná či sociální situace vymyká běžnému standardu. Nic takového netvrdila ani ve vztahu k vycestování do vlasti za účelem podání jiné žádosti. Právě s touto argumentací mohla stěžovatelka v kasační stížnosti věcně polemizovat, jak již však bylo řečeno, neučinila tak, a omezila se pouze na opakování již dříve předestřených námitek, které uplatnila ve správním řízení a v žalobě.

[16] Jedinou projednatelnou kasační námitkou tak fakticky zůstává pouze tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Podle stěžovatelky krajský soud opomenul při hodnocení přiměřenosti správních rozhodnutí přihlížet k zájmům jejích rodinných příslušníků a dostatečně neposoudil rodinnou situaci v případě vycestování stěžovatelky do Libanonu (viz odstavec [9] výše).

[17] Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, a tato námitka tak není důvodná. K tomu konstatuje, že krajský soud se otázce přiměřenosti správních rozhodnutí náležitě věnoval. Vypořádal se přitom s namítaným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz odstavec 25 napadeného rozsudku), jakož i s nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (viz odstavec 27 napadeného rozsudku). Dospěl přitom k řádně odůvodněnému závěru, že žalovaná se těmto aspektům věnovala dostatečně a zohlednila, že stěžovatelka může být v důsledku zamítavého rozhodnutí správního orgánu prvního stupně po určitou dobu odloučena od manžela a synů (viz odstavec 26 napadeného rozsudku). Podotkl přitom, že bylo na stěžovatelce, aby konkretizovala specifické okolnosti, které by mohly vést k závěru, že dočasné odloučení od nezletilého syna (ve věku 14 let), který s ní a s jejím manželem dosud sdílí společnou domácnost, bude nepřiměřené. Konstatoval, že stěžovatelka tak neučinila, a proto bylo hodnocení přiměřenosti ze strany správních orgánů dostatečné (viz již odkazovaný odstavec 27 napadeného rozsudku). Tvrzení stěžovatelky, že krajský soud vůbec neposoudil její rodinnou situaci a nepřihlížel k zájmům jejích rodinných příslušníků, se tak nezakládá na pravdě.

[18] Pro úplnost zdejší soud dodává, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní vadu, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí. Takovou vadou rozsudek městského soudu netrpí. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[19] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná náhradu nákladů výslovně neuplatnila a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by jí vznikly náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[21] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť po předložení spisu a po provedení nezbytných procesních úkonů přikročil k jejímu meritornímu posouzení. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[22] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona

č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovatelce vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vratislava Polky, advokáta se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. srpna 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu